

“ব্যৰ্থক সমাপ্ত কৰাৰ সাধন – সমৰ্থ সংকল্পৰ খাজনা জ্ঞান মুৰুলী”

আজি বাপদাদাই সংগমযুগী অলৌকিক আত্মিক বৈঠকত মিলন উদযাপন কৰিবলৈ আহিছেহঁক। এই আত্মিক বৈঠক, আত্মিক মিলন গোটেই কল্পত এতিয়াহে উদযাপন কৰিব পাৰা। আত্মাৰ সৈতে পৰমাত্মাৰ মিলন, এই শ্ৰেষ্ঠ মিলন সত্যযুগী সৃষ্টিতো নহ’ব সেয়েহে এই যুগক মহান যুগ, মহা মিলনৰ যুগ, সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ যুগ, অসম্ভৱৰ পৰা সম্ভৱ হোৱাৰ যুগ, সহজ আৰু শ্ৰেষ্ঠ অনুভূতিৰ যুগ, বিশেষ পৰিৱৰ্তনৰ যুগ, বিশ্ব কল্যাণৰ যুগ, সহজ বৰদানৰ যুগ বুলি কোৱা হয়। এনেহেন যুগত মহান পাটধাৰী তোমালোক আত্মাসকল হোৱা। এনে মহান নিচা সদায় থাকেনে? সমগ্ৰ বিশ্ব যি পিতাৰ এক চেকেণ্ডৰ ঋণিক মাত্ৰ দৰ্শনৰ তৃষ্ণাতুৰ হৈ আছে, আমি চেকেণ্ডত সেইজন পিতাৰ অধিকাৰী হোৱা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ, এইটো স্মৃতিত থাকেনে? এইটো স্মৃতিয়ে স্বতঃ সমৰ্থ কৰি তোলে, এনেকুৱা সমৰ্থ আত্মা হৈছানে? সমৰ্থ অৰ্থাৎ ব্যৰ্থক সমাপ্ত কৰোঁতা। ব্যৰ্থ যদি আছে তেন্তে সমৰ্থ নহয়। যদি মনত ব্যৰ্থ সংকল্প আছে তেন্তে সমৰ্থ সংকল্প থাকিব নোৱাৰে। ব্যৰ্থই বাৰে বাৰে তললৈ নমাই আনে। সমৰ্থ সংকল্পই সমৰ্থ পিতাৰ সৈতে মিলনৰো অনুভৱ কৰায় আৰু মায়াজিতো কৰি তোলে, সফলতা স্বৰূপ সেৱাধাৰীও কৰি তোলে। ব্যৰ্থ সংকল্পই উৎসাহ-উদ্দীপনা সমাপ্ত কৰে। তেওঁলোকে সদায় ‘কিয়’, ‘কি’ৰ বেমেজালিত থাকে সেয়েহে সৰু-সৰু কথাতে অন্তৰ দুখী হৈ থাকে। ব্যৰ্থ সংকল্পই সদায় সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ খাজনা অনুভৱ কৰাৰ পৰা বঞ্চিত কৰি দিয়ে। ব্যৰ্থ সংকল্প কৰাসকলৰ মনৰ আশা বা মনৰ ইচ্ছা বহুত উচ্চ হয়। এইটো কৰিম, এইটো কৰো, এই প্লেন বহুত খৰতকীয়া কৰে অৰ্থাৎ তীব্ৰগতিৰে কৰে কিয়নো ব্যৰ্থ সংকল্পৰ গতি ফাষ্ট (দ্রুত) হয়, সেয়েহে বহুত উচ্চ-উচ্চ কথা ভাবে কিন্তু সমৰ্থ নোহোৱাৰ বাবে প্লেন আৰু প্ৰেক্টিকেলত মহান পাৰ্থক্য হৈ যায় সেইকাৰণে অন্তৰ দুখী হৈ যায়। সমৰ্থ সংকল্প কৰাসকলে সদায় যি ভাবিব সেয়া কৰিব। ভবা আৰু কৰা দুয়োটা সমান হ’ব। সদায় ধৈৰ্যশীল গতিৰে সংকল্প আৰু কৰ্ম সফল হ’ব। ব্যৰ্থ সংকল্পই তীব্ৰ বেগী ধুমুহাৰ দৰে অস্থিৰতাত লৈ আহে। সমৰ্থ সংকল্পই সদায় বসন্ত ঋতুৰ দৰে সেউজবুলীয়া (সফল) কৰি তোলে। ব্যৰ্থ সংকল্প শক্তি অৰ্থাৎ আত্মিক শক্তি আৰু সময় নষ্ট কৰাৰ নিমিও হয়। সমৰ্থ সংকল্পই সদায় আত্মিক শক্তি অৰ্থাৎ এনাৰ্জী জমা কৰে। সময় সফল কৰে। যদিও ব্যৰ্থ সংকল্প তোমালোকৰে ৰচনা, সেই ব্যৰ্থ ৰচনাই, আত্মা ৰচয়িতাকো চিন্তিত কৰি তোলে অৰ্থাৎ মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান সমৰ্থ আত্মাৰ মৰ্যাদাৰ পৰা নিলগত কৰি দিয়ে। সমৰ্থ সংকল্পৰ দ্বাৰা সদায় শ্ৰেষ্ঠ মৰ্যাদাৰ স্মৃতি স্বৰূপ হৈ থাকে। এইটো পাৰ্থক্য বুজিও পোৱা তথাপি কিছুমান সন্তানে ব্যৰ্থ সংকল্পৰ অভিযোগ এতিয়াও দিয়ে। এতিয়ালৈকেও ব্যৰ্থ সংকল্প কিয় চলে, ইয়াৰ কাৰণ? বাপদাদাই যি সমৰ্থ সংকল্পৰ খাজনা দিছে - সেয়া হ’ল জ্ঞানৰ মুৰুলী। মুৰুলীৰ এটি এটি মহাবাক্য সমৰ্থ খাজনা হয়। এই সমৰ্থ সংকল্পৰ খাজনাৰ মহত্ব কম হোৱাৰ কাৰণে সমৰ্থ সংকল্প ধাৰণা নহয় সেয়েহে ব্যৰ্থ সংকল্পই সুযোগ পাই যায়। যদি সকলো সময়ত এটি এটি মহাবাক্য মনন কৰি থাকা তেন্তে সমৰ্থ বুদ্ধিত ব্যৰ্থ আহিব নোৱাৰিব। বুদ্ধি খালি হৈ থাকে, সেয়েহে খালি স্থান থকাৰ বাবে ব্যৰ্থ আহি যায়। যেতিয়া মাৰ্জিনেই (সুযোগেই) নাথাকিব তেতিয়া ব্যৰ্থ কেনেকৈ আহিব পাৰিব। সমৰ্থ সংকল্পৰে বুদ্ধিক ব্যস্ত কৰি ৰখাৰ সাধনৰ (সজুলি) বিষয়ে নজনা অৰ্থাৎ ব্যৰ্থ সংকল্পক আহ্বান কৰা।

বিজি (ব্যস্ত) কৰি ৰখাৰ বিজনেচমেন (ব্যৱসায়ী) হোৱা। দিনে-ৰাতিয়ে এই জ্ঞান ৰত্নৰ বিজনেচমেন হোৱা। তেতিয়া আহৰিও নাথাকিব আৰু ব্যৰ্থ সংকল্পৰ মাৰ্জিনো নাথাকিব। গতিকে বিশেষ কথা হৈছে - “বুদ্ধিক সমৰ্থ সংকল্পৰে সদায় ভৰপূৰ কৰি ৰাখা”। তাৰ আধাৰ হ’ল 1. নিতৌ মুৰুলী শুনা, 2. সমাহিত কৰা আৰু 3. স্বৰূপ হোৱা। এই তিনিটা ষ্টেজ (অৱস্থা) আছে। শুনিবলৈ বহুত ভাল লাগে। নুশুনাকৈ থাকিব নোৱাৰি। এইয়াও এটা ষ্টেজ। এইটো ষ্টেজৰ সকলো শূনাৰ সময়লৈকে শূনাৰ ইচ্ছা, শূনাৰ ৰস থকাৰ কাৰণ সেই সময়লৈকে সেইটো ৰসৰ আমেজত থাকে। শুনাত মগন (মস্ত) হৈও থাকে। বহুত ভাল, বহুত ভাল.....এইটো গীতো আনন্দৰে গায়। কিন্তু শূনা সমাপ্ত হোৱাৰ লগে-লগে সেই ৰসো সমাপ্ত হৈ যায় কিয়নো সমাহিত নকৰিলে। সমাহিত কৰাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা বুদ্ধিক সমৰ্থ সংকল্পৰে সম্পন্ন নকৰিলে তেন্তে ব্যৰ্থ আহি থাকে। সমাহিত কৰোঁতাসকল সদায় ভৰপূৰ হৈ থাকে সেইকাৰণে ব্যৰ্থ সংকল্পৰ পৰা একাষৰীয়া হৈ থাকে। কিন্তু স্বৰূপ হোৱাসকল শক্তিশালী হৈ আনকো শক্তিশালী কৰি তোলে। তেন্তে সেইটো অভাৱ থাকি যাব।

ব্যৰ্থৰ পৰাতো ৰক্ষা পৰে, শুদ্ধ সংকল্পত থাকে কিন্তু শক্তি স্বৰূপ হ’ব নোৱাৰে। স্বৰূপ হোৱাসকল সদায় সম্পন্ন, সদায় সমৰ্থ, শক্তিশালী কিৰণৰ দ্বাৰা আনৰো ব্যৰ্থ সমাপ্ত কৰোঁতা হয়। গতিকে নিজে নিজক সোধা যে মই কোন হয়? শুনোতা, সমাহিত কৰোঁতা বা স্বৰূপ হওঁতা। শক্তিশালী আত্মাই চেকেণ্ডত ব্যৰ্থক সমৰ্থলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে। তেন্তে শক্তিশালী

আত্মা হোৱা নহয়? গতিকে ব্যৰ্থক পৰিৱৰ্তন কৰা। এতিয়ালৈকে ব্যৰ্থত সময় আৰু শক্তি নষ্ট কৰি থাকিলে তেন্তে সমৰ্থ কেতিয়া হ'ব? বহুতকালৰ সমৰ্থইহে বহুতকালৰ সম্পন্ন ৰাজ্য কৰিব পাৰে। বুজিলা।

এতিয়া নিজৰ সমৰ্থ স্বৰূপৰ দ্বাৰা আনকো সমৰ্থ কৰি তোলাৰ সময়। নিজৰ ব্যৰ্থ সমাপ্ত কৰা। সাহস আছে নহয়? যেনেকৈ মহাৰাষ্ট্ৰ তেনেকৈ মহান হোৱা নহয়। মহান সংকল্প কৰোঁতা নোহোৱা জানো। দুৰ্বল সংকল্প কৰোঁতা নহয়। সংকল্প কৰিলা আৰু হ'ল। ইয়াকে কোৱা হয় মহান সংকল্প। এনেকুৱা মহান আত্মা নোহোৱা জানো আৰু পঞ্জাববাসীয়ে কি ভাবা? পঞ্জাবৰ লোকসকল বাহাদুৰ (সাহসী) হয়। মায়াৰ শক্তিদাৰীসকলে চৰকাৰক প্ৰত্যাছান জনাই আছে। ঈশ্বৰীয় শক্তিদাৰীসকলে মায়াক প্ৰত্যাছান জনাই আছে। মায়াক প্ৰত্যাছান জনাওঁতা নোহোৱা জানো। ভয় খাওঁতাতো নোহোৱা। যেনেকৈ তেওঁলোকে কয় আমাৰ ৰাজ্য হওঁক, তোমালোকেও মায়াক প্ৰত্যাছান জনোৱা, গৰ্জন কৰি কোৱা যে এতিয়া আমাৰ ৰাজ্য আহি আছে। এনেকুৱা বাহাদুৰ (সাহসী) হোৱা নহয়। পঞ্জাববাসীও সাহসী হয়। মহাৰাষ্ট্ৰবাসী মহান হয় আৰু কৰ্ণাটকবাসীৰ বিশেষত্ব হ'ল – মহান ভাৱনা। ভাৱনাৰ কাৰণে ভাৱনাৰ ফল সহজে পাই থাকে। কৰ্ণাটকবাসীয়ে ভাৱনাৰ দ্বাৰা মহান ফল খাওঁতা হয় সেইকাৰণে সদায় আনন্দত নাচি থাকে। গতিকে আনন্দৰ ফল খাওঁতা সৌভাগ্যশালী আত্মা হয়। তেন্তে মহাৰাষ্ট্ৰ মহান সংকল্পদাৰী আৰু পঞ্জাব মহান প্ৰত্যাছান জনাওঁতা মহান ৰাজ্য অধিকাৰী আৰু কৰ্ণাটক মহান ফল খাওঁতা। তিনিও মহান হৈ গ'লা নহয়।

মহাৰাষ্ট্ৰ অৰ্থাৎ সকলোতে মহান, প্ৰতিটো সংকল্প মহান, স্বৰূপ মহান, কৰ্ম মহান, সেৱা মহান। সকলোতে মহান। তেন্তে আজি মহানৰ তিনিখন নদী মিলিত হৈছে। মহান নদীবোৰ মিলি নগ'ল জানো। মহান নদীবোৰৰ মহাসাগৰৰ সৈতে মিলন হয় সেয়েহে মিলন বৈঠকলৈ আহিছা। আজি বৈঠকো উদযাপন কৰিব লাগিব নহয়। অচ্ছা - এনেকুৱা সদায় সমৰ্থ, সদায় প্ৰতিটো মহাবাক্যৰ স্বৰূপ হওতা, বহুত কালৰ সমৰ্থ আত্মাসকলক সমৰ্থ কৰি তোলাওতা বাপদাদাৰ সৰ্ব সমৰ্থৰে সম্পন্ন স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

দাদী সকলৰ প্ৰতি :- এয়া মহামণ্ডলী বহি আছা। আদিতে ওম্ মণ্ডলী আছিল আৰু অন্তত মহামণ্ডলী হৈ গ'ল। সকলো মহান আত্মাৰ মণ্ডলী নহয় জানো। তেওঁলোকে নিজকে মহামণ্ডলেশ্বৰ বুলি কয় আৰু তোমালোকে নিজকে মহা সেৱাদাৰী বুলি কোৱা। মহামণ্ডলেশ্বৰ বা মহামণ্ডলেশ্বৰী বুলি নোকোৱা কিন্তু মহা সেৱাদাৰী। গতিকে মহান সেৱাদাৰীসকলৰ মহান মণ্ডলী। মহা সেৱাদাৰী অৰ্থাৎ প্ৰতিটো সংকল্পৰে স্বতঃ সেৱাৰ নিমিত্ত হৈ থকা। প্ৰতিটো সংকল্পৰ দ্বাৰা সেৱা হৈ থাকে। যি স্বতঃ যোগী হয় তেওঁ স্বতঃ সেৱাদাৰী হয়। কেৱল পৰীক্ষা কৰা - যে স্বতঃ সেৱা হৈ আছেনে? তেতিয়া অনুভৱ কৰিবা যে সেৱাৰ অবিহনে এটি চেকেণ্ড আৰু এটি সংকল্পও যাব নোৱাৰে। চলোঁতে-ফুৰোঁতে প্ৰতিটো কাৰ্য কৰোঁতে প্ৰতিটো শ্বাসত, প্ৰতিটো চেকেণ্ডত সেৱা সমাহিত হৈ আছে, ইয়াকে স্বতঃ সেৱাদাৰী বুলি কোৱা হয়। এনেকুৱা হোৱা নহয়। এতিয়া বিশেষ প্ৰগ্ৰেম (অনুষ্ঠান) হাতত লৈ সেৱা কৰাৰ বিধি সমাপ্ত হ'ল। স্বতঃ সেৱাৰ নিমিত্ত হৈ গ'লা। এয়া তোমালোকে এতিয়া আনক সুবিধা দিছা। তেওঁলোকে প্ৰগ্ৰেমো বনাব, প্ৰেক্টিকেলো কৰিব কিন্তু তোমালোকৰ সেৱা এতিয়া স্বতঃ সেৱাদাৰীৰ। প্ৰগ্ৰেমৰ সময়ত নহয় কিন্তু সদায় প্ৰগ্ৰেম। সদায় সেৱাৰ ষ্টেজত আছা। এনেকুৱা মণ্ডলী নহয় জানো। যিদৰে শৰীৰ শ্বাসৰ অবিহনে চলিব নোৱাৰে এইদৰে আত্মাইও সেৱাৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। এই শ্বাস আপোনাআপুনি চলিয়েই থাকে নহয়। এনেকৈ সেৱা স্বতঃ চলি থাকে। সেৱাই যেন আত্মাৰ শ্বাস হয়। এনেকুৱা হয় নহয়? কিমান ঘণ্টা সেৱা কৰিলা, ইয়াৰ হিচাপ উলিয়াব পাৰানে? ধৰ্ম, কৰ্ম হয়েই সেৱা। চলা-ফুৰা কৰাটোও সেৱা, কোৱাটোও সেৱা, কৰাটোও সেৱা গতিকে স্বতঃ সেৱাদাৰী, সদাকালৰ সেৱাদাৰী। যিয়েই সংকল্প উদয় হয় তাত সেৱা সমাহিত হৈ থাকে। প্ৰতিটো বচনত সেৱা সমাহিত হৈ আছে কিয়নো ব্যৰ্থতো সমাপ্ত হৈ গ'ল। গতিকে সমৰ্থ মানে সেৱা। এওঁলোকক কোৱা হয় মহামণ্ডলীৰ মহান আত্মা। অচ্ছা –

সকলো তোমালোকৰ সংগীসকলো বাপদাদাৰ সন্মুখত আছে। ওম্ মণ্ডলীৰ সকলো মহামণ্ডলী আদিৰ সেৱাদাৰী সদাকালৰ সেৱাদাৰী হয়। বাপদাদাৰ সন্মুখত সকলো মহামণ্ডলীৰ মহান আত্মা আছে। আকৌ (যজুৰ) গুৰু দায়িত্ব বহন কৰোঁতা মহান মণ্ডলীসকলেই নোহোৱা জানো। গুৰু দায়িত্ব বহন কৰিলা নহয়। একো নভবাকৈ, সংকল্প কৰাৰ দূত সংকল্প কৰিলা আৰু নিমিত্ত হৈ গ'লা। ইয়াকে কোৱা হয় মহান আত্মা। মহান কৰ্তব্যৰ বাবে নিমিত্ত হৈছে। উদাহৰণতো হ'লা। সন্মুখত কোনো উদাহৰণ নোহোৱাকৈয়ে বিশ্বৰ কাৰণে উদাহৰণ হৈ গ'লা। তৎক্ষণাত কৰা দান মহাপুণ্য হয়। এনেকুৱা মহান আত্মা হোৱা। অচ্ছা।

1. মহাৰাষ্ট্ৰ তথা পঞ্জাব গ্ৰুপ: তোমালোক সকলো সন্তান নিৰ্ভয় হোৱা নহয়। কিয়? কিয়নো তোমালোক নিৰ্বেৰ (নিষ্কণ্টক) হোৱা। তোমালোকৰ কাৰো সৈতে শত্ৰুতা নাই। সকলো আত্মাৰ প্ৰতি ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ শুভ ভাৱনা, শুভ কামনা আছে। এনেকুৱা শুভ ভাৱনা, শুভ কামনায়ুক্ত আত্মা সদায় নিৰ্ভয় হৈ থাকে। ভয়ভীত হওঁতা নহয়। স্বয়ং যোগযুক্ত স্থিতিত স্থিত হৈ থাকিলে তেন্তে যিকোনো পৰিস্থিতিতে নিশ্চয় নিৰাপদে থাকে। গতিকে সদায় নিৰাপদে থাকোতা হোৱা নহয়? পিতাৰ ছত্ৰছায়াত থাকোতা সদায় নিৰাপদ হয়। ছত্ৰছায়াৰ বহিৰত ওলালে তেতিয়া ভয় হয়। ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত নিৰ্ভয় হয়। কোনোবাই যিমানেই যি নকৰক কিন্তু পিতাৰ স্মৃতি দুৰ্গৰ দৰে। যিদৰে দুৰ্গৰ ভিতৰত কোনো আহিব নোৱাৰে সেইদৰে স্মৃতিৰ দুৰ্গৰ ভিতৰত নিৰাপদ। অস্থিৰতাতো অচল। ভয় কৰোতা নহয়। এতিয়াতো একোৱেই দেখা নাই। এয়া আখৰা হয়। আচলতো আৰু আছে। আখৰা দূঢ় কৰিবলৈ কৰোৱা হয়। তেন্তে দূঢ় হৈ গ'লা, বাহাদুৰ হৈ গ'লা? পিতাৰ সৈতে লগন আছে তেন্তে যিকোনো সমস্যাৰ মাজতো আহি উপস্থিত হ'লা। সমস্যাজিৎ হৈ গ'লা। লগনে নিৰ্বিল্প হোৱাৰ শক্তি দিয়ে। কেৱল 'মোৰ বাবা' এইটো মহামন্ত্ৰ যাতে স্মৃতিত থাকে। এইটো পাহৰিলা মানে গ'লা। এইটোও যদি স্মৃতিত থাকে তেতিয়াও সদায় নিৰাপদ।

2. সদায় নিজকে অচল অটল আত্মা বুলি অনুভৱ কৰানে? কোনো প্ৰকাৰৰ অস্থিৰতাই অচল অটল স্থিতিত বিধিনি নানে। এনেকুৱা বিঘ্ন-বিনাশক অচল অটল আত্মা হ'লা। বিঘ্ন-বিনাশক আত্মাসকলে প্ৰতিটো বিধিনি এনেকৈ অতিক্ৰম কৰে যেন বিঘ্ন নহয় খেলহে। তেন্তে খেলিবলৈ সদায় মজা নালাগে জানো। কোনো পৰিস্থিতি অতিক্ৰম কৰা আৰু খেল খেলাৰ মাজত পাৰ্থক্য নাথাকিব জানো। যদি বিঘ্ন-বিনাশক আত্মা হয় তেন্তে পৰিস্থিতি খেল যেন অনুভৱ হয়। পাহাৰ সৰিয়হৰ বীজৰ সমান অনুভৱ হয়। এনেকুৱা বিঘ্ন-বিনাশক হোৱা, ভয় কৰোতাতো নোহোৱা। জ্ঞানী আত্মাই আগৰ পৰাই জানে যে এই সকলোবোৰতো আহিবই, হ'বই। যেতিয়া আগৰ পৰা জনা যায় তেতিয়া কোনো কথা ডাঙৰ কথা যেন নালাগে। হঠাতে কিবা হ'লে তেতিয়া সৰু কথাও ডাঙৰ যেন লাগে, আগৰ পৰা জানিলে ডাঙৰ কথাও সৰু যেন লাগে। তোমালোক সকলো জ্ঞানী হোৱা নহয়। এনেয়েতো জ্ঞানী হোৱা কিন্তু যেতিয়া পৰিস্থিতিৰ সময় হয় সেই সময়ত জ্ঞানীৰ স্থিতি পাহৰি নাযাবা, অনেক বাৰ কৰা হৈছে এতিয়া পুনৰাবৃত্তি কৰি আছে। যেতিয়া একো নতুন নহয় তেতিয়া সকলো সহজ হয়। তোমালোক সকলো দুৰ্গৰ দূঢ় ইটা হোৱা। এটা-এটা ইটাৰ বহুত মহত্ব আছে। এটা ইটাও যদি লৰচৰ কৰে তেন্তে গোটেই দেৱাল লৰাই দিয়ে। গতিকে তোমালোক অচল ইটা হোৱা, কোনোবাই যিমানেই লৰাবলৈ চেষ্টা নকৰক কিন্তু লৰাওতাজন লৰি যাওক তোমালোক লৰচৰ নকৰিবা। এনেকুৱা অচল আত্মাসকলক, বিঘ্ন-বিনাশক আত্মাসকলক বাপদাদাই নিতৌ শুভেচ্ছা জনায়, এনেকুৱা আত্মাই পিতাৰ শুভেচ্ছাৰ অধিকাৰী হয়। এনেকুৱা অচল-অটল সন্তানসকলক পিতা আৰু গোটেই পৰিয়ালে দেখি হৰ্ষিত হয়। অচ্ছা।

বৰদান: সমৰ্থ স্থিতিৰ চুইচ অন কৰি ব্যৰ্থৰ অন্ধকাৰ সমাপ্ত কৰোঁতা অব্যক্ত ফৰিস্তা হোৱা। যেনেকৈ স্কুল লাইটৰ চুইচ অন কৰিলে অন্ধকাৰ সমাপ্ত হৈ যায় তেনেকৈ সমৰ্থ স্থিতি হৈছে চুইচ। এই চুইচ অন কৰা তেতিয়া অন্ধকাৰ সমাপ্ত হৈ যাব। এটা-এটা ব্যৰ্থ সংকল্প সমাপ্ত কৰাৰ পৰিশ্ৰমৰ পৰা হাত সাৰিবা। যেতিয়া স্থিতি সমৰ্থ হ'ব তেতিয়া মহাদানী-বৰদানী হৈ যাবা কিয়নো দাতাৰ অৰ্থই হ'ল সমৰ্থ। সমৰ্থইহে দিব পাৰে আৰু য'ত সমৰ্থ থাকে ত'ত ব্যৰ্থ সমাপ্ত হৈ যায়। এয়াই অব্যক্ত ফৰিস্তাৰ শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য।

স্লোগান: সততাৰ আধাৰত সকলো আত্মাৰ অন্তৰৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰোঁতাজনেই হ'ল ভাগ্যৱান আত্মা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!